

Langt inne på heia i Kvinesdal har Solveig Egeland skapt et hjem hvor hjertet finner ro. Her lever hun omgitt av naturen, og foretrekker et frede lig liv med enkle gleder.

TETT PÅ NATUREN: – Jeg vil ikke røpe hvor jeg har funnet dem, men det er i området her, smiler Solveig Egeland over fatet som bugner av herlige kantareller. Den gode atmosfæren og fredelige og rolige omgivelser med naturen som nærmeste nabo, setter Solveig stor pris på. – Jeg koser meg veldig og er takknemlig for at jeg kan bo slik som dette. ALLE FOTO: LARS HOEN

LANDLIGE OMGIVELSER: Solveigs hus er nytt, men ser ut som det har stått her i lange tider. Målet var at det skulle ligne det gamle hun måtte rive, og det har hun lyktes med. Drivkraften hennes har hele tiden vært å skape noe vakker til egen og andres glede.

© Kartagena / Fædrelandsvennen grafikk

KJØKKEN: Materialene som er brukt til kjøkkeninnredningen, er rester fra taket. Solveig har laget den selv, sammen med gode medhjelpere.

MENT SOM FRISTED: – Jeg bygget huset med tanke på å ha et fristed å vende tilbake til når jeg følte behov, og hadde ikke tenkt å bo her permanent. Men nå gjør jeg altså det, smiler Solveig.

GODE VENNER: Solveig ønsker at hjemmet på Versland skal være til glede for flere enn henne selv. Her er Monica Leander og Rune Østhaugen på besøk fra Fredrikstad. PRIVAT FOTO

LANG HISTORIE: Solveig har kjøpt sofagrupper på et loppemarked i Eiken, men fikk vite at den opprinnelig hadde stått i Setesdal. Skomakerbordet er fra hennes tippoldeforeldre. Elghunden Peggy slapper av i kurven.

TROR DEN ER HØYLANDSFE: Den lille anda overvintret i fjøset sammen med nabogårdens mange skotske høylandsfe. – Nå bader hun sammen med dem, sover og tuster rundt i inngjæringen, forteller Solveig.

– Her føler jeg meg hjemme

HER BOR JEG ▶ VERSLAND

– Slekta mi har bodd her på Versland siden 1500-tallet, og det er barndomshjemmet mitt der borte, sier Solveig Egeland, og peker på gården hennes bror har overtatt.

Nabogården, hvor Solveig bor, fikk faren hennes kjøpe for mange år siden, da familien som bodde her utvandret til Amerika.

Men gården var falleferdig og ikke mulig å restaurere, selv for en dame som har jobbet som bygningsantikvar og er utdannet arealplan legger. Dermed tok Solveig skjeen i egen hånd.

LÆRTE Å MURE. – Jeg forhørte meg om hvem som var den beste mureren i bygda, og ringte og spurte om han kunne lære meg å mure, forklarer Solveig. Muremester Stanley Aasmund tilbrakte en uke på gården

sammen med Solveig, som viste seg å være en lovende elev.

– Jeg lærte meg sånn kaste-teknikk, og slang sement både her og der. Til slutt hadde vi restaurert den gamle peisen, som var det eneste som kunne bevares i det gamle hovedhuset, forteller hun.

NYTT HUS. Da uken var omme, satte Solveig like godt i gang med grunnmuren i det som skulle bli hennes nye hus, rett

nedenfor det gamle. Men først hadde hun revet det opprinnelige huset, så bare grunnmuren og den nevnte peisen sto igjen. Slik ble det stående noen år, mens hun bygget det nye huset. Nå er imidlertid Solveig i gang med å bygge kontor der det gamle huset sto.

BEVARING. – Da jeg skulle rive det opprinnelige huset, inviterte jeg vennene mine fra Oslo på dugnad for å rive det. Vi gjorde

det for hånd, så ikke plankene skulle bli øde lagt, forteller hun. For selv om ikke huset kunne bevares, kunne materialene brukes.

Ei gammel løe, som også sto på gården, var tidligere jevnet med jorda, og dermed kunne Solveig gjenbruke både stein fra grunnmuren derfra og ma terialene fra hovedhuset i sitt nye hus.

GJENBRUK. Og nettopp gjen-

bruk er en av Solveigs ledestjerner. Hun har sans for det autentiske, og søker det originale og ekte så sant det er mulig. Med denne filosofien, samt en enorm egeninnsats og hjelp fra gode venner og familie, har hun klart å skape en hjem de færreste forunt. Verken stort eller prangende, men hyggelig, nært og unikt. – Jeg ønsket å gjenskape noe av det som var her tidligere. Huset har jeg tegnet selv, men med rettleiing fra arkitekter og

hjelp til materialberegning, forklarer hun.

NEVENYTTIG. At dama er en god porsjon mer energisk enn folk flest, er det liten tvil om. Å tegne huset selv, mure grunnmuren, mure egen peis og brannmur, og legge skifer på gulvet i gangen og stua, og på taket, er bare noe av det hun har gjort på egen hånd.

– I stedet for takstein kjøpte jeg brukte skiferstein, som jeg

først håndvasket, før jeg la dem på taket. Det var nesten som å strikke, bare at det var en og en stein i stedet for ei og ei maske, forklarer hun.

Resultatet er blitt fantastisk, men det har vært et slit hun neppe kommer til å gjenta. – Jeg skjont at det finnes utfagfolk til slikt, jeg måtte bare erfare det selv først, ler hun.

TAR VARE PÅ FORTIDEN. Historien er viktig for den initiativ-

rike 39-åringen. Der andre kjøper nytt, søker hun etter det gamle.

– Glassene i vinduene er de samme som oldeforeldrene mine kikket ut av. Noe av panelet innvendig er også fra deres hus, mens resten stammer fra det gamle huset på gården. Utvendig er huset kledd med osp, hogget i skogen til en gavmild nabo.

– Min bror har både hogget og saget det til for meg, sier hun og

viser oss samtidig den steinlagte gårdsplassen.

– Jeg er ikke ferdig, og murte stein helt til det ble mørkt i går kveld. Jeg finner fine gråstein i skogen, og kjører dem opp hit med firehjuling, sier hun.

MANGE PROSJEKTER. Solveig begynte på huset i 2002, og flyttet inn to år etter, før det var helt ferdig. Nå opparbeides gårdsplassen, samtidig med at hun planlegger badstu og holder på ▶▶